

Wim Sonneveld, Carolien

Carolien, net vijf geworden, zet een keel op want de hond
Scheurt haar liefste pop aan stukken, die ze juist zo beeldig vond
Nee, ze wil geen ander hebben en te lijmen valt 't niet
Om de ene ouwe pop....met die vreemde scheve kop....
Heeft Carolien zo'n vreselijk verdriet.....

Want waar een mens van houdt vindt ie het mooiste
Je moet toch ergens heen met je aanhankelijkheid
Al is 't oud, al is 't saai of lelijk
Waar een mens van houdt, dat raakt ie niet graag kwijt

Carolien is in de dertig en haar hart, dat breekt in twee
Want haar vrind is weggelopen, weg en met een ander mee
Nee, ze wil geen ander hebben en te lijmen valt het niet
Om die bleke saaie vrind....die ze zo geweldig vindt...
Heeft Carolien zo'n vreselijk verdriet.....

Want waar een mens van houdt vindt ie het mooiste
Je moet toch ergens heen met je aanhankelijkheid
Al is 't oud, al is 't saai of lelijk
Waar een mens van houdt, dat raakt ie niet graag kwijt

Carolien is in de tachtig en haar leven viel niet mee
Na de dood komt weer een leven, ja, dat zegt de dominee
Maar ze wil geen ander leven, nee, zo lijmen ze d'r niet
Om d'r eigen grauwe leven, dat ze strakjes op moet geven
Heeft Carolien toch stiekumpies verdriet.....

Want waar een mens van houdt vindt ie het mooiste
Je moet toch ergens heen met je aanhankelijkheid
Al is 't oud, al is 't saai of lelijk
Waar een mens van houdt, dat raakt ie niet graag kwijt